

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **D. M. N.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/22, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-727/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-727/ZA-ZA11-HA15-2024, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) při zjišťování stavu věci, jakož i § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce sdělil, že o udělení mezinárodní ochrany požádal pro jeho neutěšené poměry v zemi původu, v níž není zaručena svoboda a garantována lidská práva. Žalobce uvedl, že na území své vlasti „*bude nucen v nedemokratických poměrech, kdy státní režim je řízen autokratickou vládou, kde nejsou dodržovány elementární lidská práva svobody, kdy právní systém neskýtá jistotu, resp. záruku toho, že se bude možné dodržení v demokratické společnosti jinak obecně garantovaných práv a svobod účinně dovolat.*“ K čemu však bude ve své vlasti nucen již žalobce nesdělil. Žalobce konstatoval, že Vietnam je zemí, kde vládne autokratická vláda, jež nejen že negarantuje svým občanům veškerá základní práva a svobody, ale naopak jim taková práva často upírá, a žalobce vnímá život v takové zemi negativně.
3. Žalobce poukázal na to, že v České republice (dále jen „ČR“) může rozvíjet svůj život svobodně a v souladu s přirozenými lidskými právy, a má za to, že jej nelze vystavit situaci, kdy mu dnes přiznaná a respektovaná práva svobody budou opětovně odňata ze strany vietnamských orgánů a autokratické vlády. Žalobce se proto domníval, že žalovaný pochybil, pokud mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. S poukazem na judikaturu správních soudů (rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 52 Az 46/2003, Krajského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 47 Az 114/2003 a Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 421/2004), podle níž je sice udělení azylu na volné úvaze příslušného správního orgánu, avšak musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možno přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, či z hlediska procesních předpisů, má žalobce za to, že žalovaný těmto požadavkům nedostál. Podle žalobce totiž není z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, z jakých osobních poměrů žalobce žalovaný vycházel a není ani patrné, z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu žalovaný vycházel pro úvahu o tom, že žalobce tento typ azylu neudělí. Napadené rozhodnutí dle žalobce proto stojí na nedostatečně zjištěném stavu věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je žaloba zcela obecná, žalobce se omezil toliko na tvrzené nedemokratické poměry, autokratickou vládu, nedodržování elementárních lidských práv a svobod a nejistotu účinně se jich dovolat. Dovolával-li se žalobce konkrétních rozhodnutí správních soudů, pak nikterak netvrdil, jak v nich uváděné případy dopadají na konkrétní situaci žalobce. Žalobce netvrdil, jaké konkrétní nebezpečí nebo nejistota a proč mu při návratu do země původu hrozí do té míry, že by to mělo mít být považováno za okolnost zvláštního zřetele hodnou. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 113/2016-26, s tím, že s ohledem na obecnost žaloby není ani on schopen se více a konkrétněji k žalobě vyjádřit.
5. Krom její obecnosti považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou a účelovou, neboť se se všemi důvody, které mu žalobce v průběhu správního řízení předestřel, v napadeném rozhodnutí vypořádal, a vysvětlil žalobci, proč jím tvrzené důvody není možné považovat za azylově relevantní. Žalovaný má za to, že reagoval na všechny zjištěné skutečnosti, avšak sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedly v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány

za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Žalobci nebyla udělena ani doplňková ochrana, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvořily logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Vietnamu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě.

Dne 29. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 7. 6. 2024 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je Kinh, bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí. Dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. V zemi původu naposledy bydlel se svými rodiči v rodinném domě v krajském městě X, ulici X. Ve Vietnamu nikdy nepracoval. V říjnu 2020 vycestoval z Vietnamu do Maďarska za účelem zaměstnání, když v Maďarsku vykládal zboží. Ke konci dubna 2024 opustil Maďarsko a vycestoval vlakem do ČR. O mezinárodní ochranu v Maďarsku nepožádal, neboť slyšel, že v ČR jsou lepší lidská práva než v Maďarsku. Pobytové oprávnění v Maďarsku skončilo žalobci v roce 2022, žalobce tvrdil, že o této skutečnosti nevěděl. Z Vietnamu vycestoval, protože slyšel, že v Evropě se dá lépe žít, pracovat a jsou zde více dodržována lidská práva. Od svého příjezdu do ČR na konci dubna do podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2024 nic nedělal. O mezinárodní ochranu požádal až po měsíci svého pobytu v ČR, a to na radu ostatních Vietnamců. Ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy a neměl ani žádné potíže při vycestování z vlasti nebo s vyřízením cestovních dokladů. Také neměl žádné problémy s vietnamskými státními či bezpečnostními orgány a neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do Vietnamu se ničeho neobává. O mezinárodní ochranu žádá, protože život ve Vietnamu je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mnohem těžší a nejsou tam zajištěna lidská práva. Musí tam žít a pracovat, ale ne podle svého. Musí poslouchat a žít podle pokynů. Dle žalobce je v ČR lepší pojištění. K možnosti, že nebude vyhověno jeho žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že se bez problémů vrátí zpět do vlasti. Očekává, že bude mít v ČR lepší životní úroveň a potvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá z ekonomických důvodů. V ČR nemá žádné příbuzné. Kromě ekonomické situace neměl při svém pobytu ve Vietnamu nikdy žádné problémy.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z výše uvedeného vyplývá, že jediným důvodem, pro který žalobce opustil svou rodnou vlast bylo jeho přání žít na vyšší životní úrovni, než kterou mu mohl dopřát Vietnam. Proto přicestoval do Evropy a 4 roky dílem legálně a dílem ilegálně žil (a dle jeho slov i pracoval) v Maďarsku. Následně přicestoval do ČR, neboť se doslechl, že život na tomto území je ještě příznivější. Jinak v zemi jeho původu žalobci nic nehrozilo, žil v rodinném domě spolu se svými rodiči, žádné potíže s orgány státní moci neměl, nebyl nijak pronásledován a ničeho se neobával.
11. Podle § 12 zákona o azylu se udělí azyl cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14 věty první zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu.
13. Ustanovení § 14a pak upravuje tzv. doplňkovou ochranu, která se udělí cizinci, nesplňuje-li důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se přitom považuje trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
14. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobci nebylo možno mezinárodní ochranu ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení zákona o azylu udělit. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným v průběhu řízení a popsáno v bodě 8 a shrnutého v bodě 10 tohoto rozsudku je zcela evidentní, že v případě žalobce nejsou naplněny citované zákonné podmínky pro udělení azylu, ani pro udělení národního humanitárního azylu a ani pro poskytnutí tzv. doplňkové ochrany. Žalovaný přitom vzal do úvahy veškerá zjištění a tyto náležitě vyhodnotil a své závěry z nich plynoucí pregnantně odůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Pokud jde o splnění podmínek, stanovených v § 12 zákona o azylu, pak žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za níž by byl azylově relevantním způsobem pronásledován; že žalobce neměl žádné politické přesvědčení; že ve Vietnamu neměl potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami; že nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobce ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody, tudíž neuvedl nic, co by mohlo vést k závěru, že žalobce byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Ostatně proti závěru o nesplnění podmínek stanovených v § 12 zákona o azylu žalobce ani v žalobě nic nenamítal. Svým tvrzením, že se bude muset v případě návratu do své vlasti podřítit autokratické vládě ačkoli v ČR jsou práva svobody respektována a při jeho pobytu zde mu byla přiznána, namítal nesprávnost závěrů žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.
16. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce rozsahu přezkumu rozhodnutí v části o neudělení humanitárního azylu soudem a došel k závěru, že *„udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je vázáno na správní uvážení a žadatel na ně nemá nárok. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí posuzuje pouze to (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem; nemůže však - jsou-li tyto předpoklady splněny - vytýkat správnímu orgánu, že svého práva udělit humanitární azyl neužil.“*
17. Smyslem a účelem humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž konstatoval, že *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*
18. Ve vztahu k humanitárnímu azylu se žalovaný zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Dále uvedl, že pokud důvodem žádosti žalobce je skutečnost, že život ve Vietnamu je mnohem těžší, naproti tomu v ČR je dobrá životní úroveň, pak konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle §12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Následně učinil závěr, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a že ze zjištěných skutečností vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž

případem zcela běžným. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení, k němuž je primárně určen zákon o pobytu cizinců.

19. Dle názoru soudu vzal žalovaný v úvahu podstatná kritéria, která řádně zhodnotil a dospěl k logickému a odůvodněnému závěru. Soud má za to, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení a nedopustil se zjevné libovůle. Dle názoru soudu na daný případ nedopadají závěry, obsažené v rozhodnutích správních soudů, jejichž aplikace se žalobce domáhá (rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 52 Az 46/2003, Krajského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 47 Az 114/2003 a Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 421/2004), neboť v případech, které soudy v těchto věcech řešily, šlo o situaci, kdy z rozhodnutí správního orgánu nebylo patrné, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl. Taková situace však v daném případě nenastala. Pokud žalobce sám nenabídl správnímu orgánu žádné důvody (natož pak důvody zvláštního zřetele hodné), pro které by bylo účelné přiznat mu humanitární azyl, a žádné zjevné důvody, pro které by bylo třeba občanu Vietnamské socialistické republiky takovýto azyl přiznat, nevyšly najevo, pak nelze žalovanému vytknout, že na základě tvrzení žalobce iniciativně nezkoumal, zda náhodou nelze přiznat žalobci azyl z jiného, než jím tvrzeného, důvodu. Podstatné totiž je, že jediným důvodem, pro který žalobce opustil svou vlast, pobýval v Maďarsku a následně po několika letech žádal o azyl v ČR, bylo jeho přání získat ekonomické výhody, které v zemi svého původu nezíská. Skutečnost, že obecně, avšak bez jakéhokoli vztahu k žalobci, ve Vietnamu dochází k porušování lidských práv a že se nejedná o demokratickou zemi, nemůže být sama o sobě důvodem pro poskytnutí humanitárního azylu. K tomu rozhodně institut humanitárního azylu neslouží.
20. S ohledem na námitku žalobce, že žalovaný neuvedl, z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, je třeba dodat, že žalovaný rovněž zkoumal, zda žalobcův případ vyžaduje poskytnutí doplňkové ochrany ve smyslu citovaného § 14a zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv. Konstatoval, že Vietnam je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Ústava a zákony zakazují mučení, týrání, nátlak, tělesné tresty nebo jakoukoli formu zacházení poškozující tělo a zdraví nebo důstojnost zadržených či uvězněných osob; ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Žalovaný současně zmínil špatné zacházení a mučení za strany příslušníků bezpečnostních složek během zatýkání, výslechů a zadržení s tím, že špatné zacházení se neomezovalo pouze na aktivisty nebo osoby zapojené do politiky. Žalovaný však vycházel z vyjádření žalobce, že ve vlasti neměl žádné potíže se státními ani bezpečnostními orgány, a že se v případě návratu ničeho neobává. Žalovaný zhodnotil také skutečnost, že vietnamské státní orgány nejevily o osobu žalobce v době jeho pobytu před odjezdem z vlasti žádný zájem, a že žalobce nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, a shledal, že není důvodu se domnívat, že by se o žalobce zajímaly po jeho návratu do vlasti. Žalovaný dále vycházel ze zjištění, že ve Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu.
21. Z výše uvedených má tedy soud postup a závěry žalovaného za správné, neboť ten vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a přihlédl ke všem azylově relevantním tvrzením, jež žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, jakož i k těm, které by mohly potencionálně připadat do úvahy, aniž by jimi žalobce argumentoval. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s jednotlivými důvody pro udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochrany, přičemž dospěl ke správnému závěru, že žalobci nelze z jím uvedených důvodů a za daných okolností mezinárodní ochranu udělit v žádné z jejích forem.

22. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. února 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně